

— Татко е обиколил цѣла България. Той всичко познава, — говори Мария Луиза. — Той каза, че ще заведе навсѣкжде и насъ съ Симеонча...

— Ако издържа изпита си хубаво, Татко ми е обещалъ да ме заведе на Мусала, — каза ми съ трепегъ малкото първаче Мария Луиза на края на учебната година. И наистина, отличната ученичка бѣше заведена на Мусала. Това бѣше скъпиятъ подарѣкъ отъ царствения Баща. Като награда за първото си отлично свидетелство малката българска княгиня получи запознанство съ бѣлоснѣжния първенецъ на Рила!

Често царствениятъ Баща водѣше децата на излети. Това бѣха най-щастливитѣ дни за тѣхъ. На другия день душата на малката княгиня бушуваше отъ впечатления. Тя съ жаръ разправяше за това, що е видѣла, сочеше уловенитѣ отъ нея и Симеонча рѣдки насѣкомы, показваше набранитѣ цвѣтъ, разказваше за забележителнитѣ исторически мѣста, що сж видѣли. И въ всичко бѣ вплетенъ образътъ на Башата.

— Татко каза, че на това мѣсто е станало това събитие. Той каза, че това насѣкомо се казва така (изрича латинското му име). Винаги естественикътъ-баша, следъ като кажеше популярното име на нѣкое растение или животно, казваше на децата и научното му латинско наименование. Негово Величество малкиятъ Царъ Симеонъ и княгиня Мария Луиза знаятъ научнитѣ латински имена и познаватъ толкова много отъ родното животинско и растително царство, та биха ни учудили.

Нѣколко пжти съмъ имала щастието да бжда на тия излети. Бодъръ и пъргавъ планинаръ, Негово Величество крачеше винаги прѣвъ. Съ твърда стѣпка, която винаги намираше най-добрия пжтъ, Той се катерѣше по върховетѣ. Дветѣ деца като козлета припкаха около него.

Малкиятъ крачета се забиваха въ ронливия пжтъ и следваха смѣло Башата. А той непрекъснато обяснява:

— Тукъ, долу е Враца, — сочи Той отъ върха на Тодорини кукли. — Виждашъ ли, Мария Луиза, това е Вола. Това е пжтътъ, по който се е движилъ Ботевъ. Тамъ е Вършецъ, его банитѣ. Това въ далечината е Ломъ.

Дветѣ деца съ широко отворени очи поглѣщатъ гледката. Душитѣ имъ попиватъ башинитѣ думи.

— Разбрахъ! — заключаватъ малкиятѣ уста.

И тѣ всичко сж разбрали. Великиятъ баща тѣй хубаво имъ го разказва, тѣй добре свързва всѣки кжтъ на родната земя съ славното минало, че виденитѣ мѣста се включватъ съ най-голѣма обичъ въ сърдичката имъ. Тѣй както баща имъ ги бѣше включилъ въ своето.

— Нѣма по-хубава страна отъ нашата! — казва възторжено княгинката. — Па татко е обиколил толкова чужди страни и казва, че по-прекрасна отъ България нѣма!

Тѣй учеше невръстнитѣ си деца великиятъ български Царъ. Съ това ги закърми. Това влѣ въ кръвта имъ.

Та малкиятъ Царъ Симеонъ е готовъ да разкжса всѣки, който смѣе да каже нѣщо лошо за Родината му. Съ какъвъ жаръ пѣе войнишкитѣ пѣсни!

А родолюбието на малката българска княгиня Мария Луиза!

— Толкова съмъ горда, че съмъ българка! — каза ми отъ сърдце детето. — Та ние имаме такова славно минало! Съ какъвъ възторгъ учи родната си география и история!

— Моля Ви, казвайте ми за всичко повече, по-подробно! Азъ много искамъ да знамъ за нашата родина, толкова, колкото Татко!

А когато учехме за новоосвободенитѣ ни земи, съ жаръ заяви: